

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Свищов, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. Иванов

при участието на секретаря Петя Ив. Братанова
като разгледа докладваното от Светослав Ив. Иванов Гражданско дело № 20234150100677 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по редовен и допустим осъдителен иск (ОИ) на Д. А. Г., ЕГН: *****, със съд. адрес: гр. *****, срещу „ВИКТОРИ 2000“ ЕООД, ЕИК: *****, гр. Свищов, ул. „****“, с който ищецът иска ответното дружество да бъде осъдено на основание чл. 128, т. 2 и чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД да му заплати сумата от 1 371.51 лв.

В **исковата молба** (ИМ) на Д. Г. се твърди, че от 18.05.2022 г. до 17.08.2023 г. е работил като „*****“ в ответното дружество. Трудовото отношение било прекратено от 16.08.2023 г. със Заповед № 179/17.08.2023 г. на основание чл. 326, ал. 1 КТ – с писмено предизвести на работника до работодателя от 30 дни. Работодателят бил платил на работника само заплатата за м. юни 2023 г. на 26.07.2023 г., без да му е платил трудово възнаграждение за периода от 01.7.2023 г. до 16.08.2023 г. в размер на 1 000 лв., от което следвало да се приспадне вземането, което работникът дължал на работодателя за неспазено предизвестие, или чисто 400 лв.; работодателят обаче дължал на работник и 971.51 лв. за обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2022 г. и 2023 г., която сума била посочена и в процесната заповед.

В о. с. з. на 29.11.2023 г. ищецът е увеличил иска си в частта, с която претендира сумите за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.07 до 16.08.2023 г., като – вместо първоначално предявените 400 лв. – иска да му се присъди сумата от 1 159.96 лв., от която 784.68 лв. – за брутно възнаграждение за целия м. юли 2023 г., и сумата от 375.28 лв. – за брутно възнаграждение (частично, до 16-то число, вкл.) за м. август 2023 г. По делото е постъпила и писмена защита от ищеца на 23.01.2024 г., в която тезата му за основателност на предявените искове бива доразвита на плоскостта на това, че не било надлежно доказано плащането от страна на ответното дружество, тъй като СГЕ по делото били необоснова и неправилна, прочее съдът не следвало да я кредитира и да обосновава фактическите си изводи на нея.

С оглед на изложеното Д. А. Г. моли Свищовския районен съд (СВРС) да осъди ЕООД да му плати общата сума от 2 131.47 лв., от която 1 159.96 лв. – за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.07 до 16.08.2023 г. (чл. 128, т. 2 КТ), и 971.51 лв. – за неползван платен годишен отпуск за 2022 г. и 2023 г. (чл. 224 КТ), ведно със законната лихва от 09.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане (чл. 86, ал. 1 ЗЗД). Претендират се и

разноски. По делото е постъпила и писмена защита от 24.01.2024 г., но след срока, който съдът е предоставил за това на страните, а именно до 23.01.2024 г., поради което съдът не я съобрази при постановяването на решението си.

В отговора на ИМ (ОИМ) ответникът счита, че така предявеният иск е допустим, но неоснователен. Съображенията му са следните: Признава се, че страните са били обвързани от трудово отношение, което е прекратено с процесната заповед, но се оспорва всички останали твърдения в ИМ. ЕООД твърди, че е платило всички дължими вземания от това правоотношение на физическото лице (ФЛ): на 17.08.2023 г. – сумата от 608.29 лв. за трудово възнаграждение за м. юли 2023 г.; на 17.08.2023 г. – сумата от 1 165.56 лв., от която 373.04 лв. – за трудово възнаграждение за м. август 2023 г. за 11 отработени дни в размер, и 971.51 лв. – за 26 дни неползван платен годишен отпуск. Прочее искът бил неоснователен, в т. ч. и акцесорният иск за законна лихва (чл. 86, ал. 1 ЗЗД). Моли СвРС да остави без уважение ИМ на ФЛ срещу ЕООД. Претендират се и разноски.

След като взе предвид установените по делото доказателства, посредством събраните доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите и възраженията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2-3 ГПК, Свищовският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По фактите:

Между страните бил сключен Трудов договор № 439/18.05.2022 г., по силата на който Д. А. Г., като работник – „*****“, се задължил към „ВИКТОРИЯ 2000“ ЕООД, като работодател, да престира труда си срещу възнаграждение от 710 лв., плюс 0.6 % за трудов стаж и професионален опит. Било уговорено още, че работникът ще постъпи на работа на 19.05.2022 г. или в едноседмичен срок от получаване на екземпляр от процесния договор; че работният процес ще бъде 5 дни в седмицата, 8 ч. за един ден, при платеният годишен отпуск от 20 дни; както и 6 м. изпитателен срок в полза на работодателя. Със Заповед № 2/04.01.2023 г. от 04.01.2023 г. на работодателя възнаграждението на работника било увеличено на 780 лв. във вр. с изменението на МРЗ в страната през същ. г.

На 16.08.2023 г. Д. А. Г. подал молба за прекратяване на трудовото му отношение с „ВИКТОРИЯ 2000“ ЕООД на основание чл. 326, ал. 1 КТ, като е заявил, че ще дължи „неустойка“ за това, че не е спазил срокът за предизвестие си. Със Заповед № 179/17.08.2023 г. работодателят е прекратил трудовото отношение с работника, считано от 16.08.2023 г. поради неспазено предизвестие и молба по чл. 326, ал. 1 КТ, посочвайки, че на работника се дължи обезщетение от 971 лв. за 26 дни неизползван платен годишен отпуск – чл. 224 КТ. Тази заповед е връчена на работника на 17.08.2023 г. срещу негов подпис, отразен в нея.

От назначената по делото съдебно-икономическа експертиза (СИЕ) се установява, че: (1) за м. юни 2023 г. работодателят е начисли на работника брутно месечно възнаграждение от 784.68 лв., нетно – 608.89 лв., а за м. юли същ. г. – брутно 784.68 лв., нетно – 608.89 лв.; за м. август 2023 г. – трудово възнаграждение и обезщетения по чл. 224 КТ: брутна заплата – 375.28 лв., нетна заплата – 291.21 лв., брутно обезщетение - 971.51 лв., нетно 874.36 лв., или всичко за м. август 2023 г. – бруто – 1 346.79 лв., нетно – 1 165.57 лв.; (2) вещото лице (ВЛ) заключава, че така определените суми по т. 1 били надлежно изчислени от работодателя; (3) така начислените суми (по т. 1) били платени на работника, както следва: за м. юни 2023 г. – с платежно нареждане от 26.07.2023 г. за 608.89 лв., за м. юли 2023 г. – с разходен касов ордер (т. е. в брой) от 17.08.2023 г. за сумата от 608.89 лв., за м. август 2023 г. – с разходен касов ордер (на ръка) от 17.08.2023 г. за сумата от 1 165.56 лв.

По делото е била назначена и съдебно-графическа експертиза (СГЕ), от която се установява, че подписите върху процесните РКО № 14 и № 14 и двата от 17.08.2023 г. в графа: „Получих сумата“, са положени от ищеца Д. А. Г.. В о. с. з. на 16.01.2024 г. ВЛ инж. П. П. сочи, че при допълнително изследва, за което е приложил протокол към СГЕ, е установил чрез изследване с микроскоп на фрагменти от подписа, че самите подписи са положени автентично с пишешо средство, без да са били привнасяни с електронно копиране от други

документи.

Заклучението по СГЕ е било прието от съда в същ. с. з., като ответното дружество е било съгласно за това, но не и ищецът. Съображенията на съда за това са следните: *СГЕ е научно обосновано, логично, последователно и пълно, дадено е в съответствие със специалните знания на ВЛ, а освен това то кореспондира и с останалите доказателствени средства по делото*: в частност с това, че всички подписи от трудовото досие, положени от Д. А. Г., са идентични с тези, положени под двата РКО, освен това от СИЕ и отразеното в нея счетоводство на ответното дружество следва, че същото е платило процесните суми на ищеца.

Използвайки метода на наблюдение с монокулярна лупа, а също и чрез ел. микроскоп „LEICA“ при увеличение 6.5 x 50, и то при двустранно косопадаща светлина, ВЛ е установило, че лентите, оставени от химикалната паста, са абсолютно чисти, около тях няма следи от сипан прах, нито пък следи от разлив върху контура при използването на мастилено-струен принтер. Оттук ВЛ е направило обоснован извод, че двата положени подписа под: „Получих сумата“, не са привнесени в документа по метода на принтиране или пантографиране, а, напротив, те са били ръкописно положени в бланките на РКО № 13 и № 14 от 17.08.2023 г.

При извършеното сравнително изследване, подробно описано в СГЕ на с. 2-3, се установява, че между процесните подписи има съвпадение на техните общи признаци, а така също и на техните частни признаци, както следва:

(а) *при формата на движение при изпълнение и съединение* – първи елемент на буквата „Д“, праволинейно; началната част на първи елемент – ъгловидно; преходния овал на буквата „Д“, изпълнен с ъгловидно движение; първи и втори елемент на буквата „А“, съотв. праволинейно и дъговидно; при свързване на първи и втори елемент на буквата „Г“ – примковидно; при свързването на безбуквените елементи – примковидно; парафът бил изпълнен с примковидно и ъгловидно движение; посоката на движение при извършване изпълнение на буквата „Г“ в заключителната част на д. л. р., вместо движение отлясно наляво, била изпълнена с обратно движение отляво надясно; заключителната част на парафа била дъговидна; третият елемент на буквата „А“ бил с праволинейно движение;

(б) *при относителното разположение на движението* – т. н. дв. при изпълнение на началната буква „Д“ високо над г. л. р.; прехода в долната част на буквата „Д“ под д. л. р.; т. н. дв. При изпълнение на началната част на втория елемент на буквата „А“ над г. л. р.; прехода на овала при изпълнение на буквата „Г“ под д. л. р.;

(в) *при относителен размер на движение* – увеличен размер по вертикала на началната част на буквата „Д“; първият елемент при изписването на буквата „А“, който бил по-малък от втория; увеличен размер на движението на при изпълнение на буквата „Г“ по вертикала; и

(г) *при количественото движение* – намалено количествено движение при изпълнение на овала на буква „Д“ на д. л. р., като липсвал примковидния елемент; буквата „Г“ се изпълнявала с едно движение вместо с две, при забележката че посоката на изпълнение при буквата „Г“ в заключителната част, вместо с движение отлясно – наляво, била изписана обратно: отляво – надясно.

С оглед всичко това, описано подробно по-горе в б. „а“ – „г“, ВЛ е заключило, че двата подписа от процесните РКО са на едно и също лице.

По-нататък ВЛ обосновава извода, че тези два подписа – на РКО № 17 и № 18 от 17.08.2023 г. – са именно на ищеца Д. А. Г., видно от използвания за това сравнителен материал, а именно: подписите на Г. в БДС, протокол за снемане на сравнителни образци от подписите на същото лице, сравнителните образци по делото и съотв. документи по делото, от които се установява, че: наклонът на подписите е десен, размерът – среден и под среден, преобладаваща форма на движение – смесена, обработеност – ниска, координация – ниска, темп на изпълнение – умерен, транскрипция – смесена, свързаност: първо – „Д – А – Г + 1, 2 или 3, „е“-образни елементи + ъгловиден вертикален параф“; и, второ – „Д – А – Г + 1, 2 или 3, „е“-образни елемент + ъгловиден вертикален параф – хоризонтален праволинеен елемент, започващ от първия до последния буквен елемент от главница букви на подписа“.

При направеното сравнително изследване ВЛ е установило, че между подписите на Д. А. Г., положени в изследваните и описани по-горе документи, се доказва съвпадение както на техните общи, така и на техните частни принципи, като следва:

(а) *при формата на движение при изпълнение и съединение* – първи елемент на буквата „Д“ – праволинейно, началната част на първи елемент – без ъгловидно движение; преходния овал на буквата „Д“ се изпълнява с ъгловидно движение; първи елемент на буквата „А“ – праволинейно; втори елемент на същ. бук. – праволинейно и дъговидно; при свързване на първи и втори елемент на буквата „Г“ – примковидно; при свързване на безбуквените елементи – примковидно; парафът се изпълнява с дъговидно и праволинейно движение по вертикала; посоката на движение при изпълнение на буквата „Г“ в заключителната част на д. л. р., вместо с движение – отдясно наляво, се изпълнява обратно: отляво – надясно;

(б) *при относително разположение на движението* – т. н. дв. при изпълнение на началната част на буквата „Д“: високо над г. л. р. и под овала в горната част на буквата „Д“; преходът в долната част на същ. бук.; преходът в долната част на същ. бук. под д. л. р.; т. н. дв. при изпълнение на началната част на втория елемент на буквата „А“ над г. л. р.; преходът на овала при изпълнение на буквата „Г“ под д. л. р.;

(в) *при относителния размер на движението* – увеличен размер по вертикалата на началната част на буквата „Д“; първи елемент на буквата „А“, по-малък от втория й елемент; увеличен размер на движението при изпълнение на буквата „Г“ по вертикала;

(г) *при количеството на движение* – намалено количество на движение при изпълнение на буквата „Д“ на д. л. р. – липсва примковидния елемент; буквата „Г“ се изписва с едно движение, вместо с две, като ВЛ е въвело уточнението, че посоката на движение при изпълнение на буквата „Г“ в заключителната част, вместо с движението отдясно – наляво, се изпълнява обратно: отляво – надясно; трети елемент на буква „А“ в част от подписите се изпълнява като отделен елемент или като трети елемент на буквата „А“ служи началната част на втори елемент на буквата „Г“.

С оглед на изложеното по-горе (от бук. „а“ до „г“) ВЛ заключава, че: *Подписите, положени в процесните РКО № 13 и № 14 от 17.08.2023 г., и подписите, приложени по сравнителни образци на Д. А. Г., разкриват пълно съвпадение, и то както по отношение на техните общи, така и досежно техните особени признаци; т. е. подписите са на едно и също лице – Д. А. Г..*

При това съдът намира, че доводите и възраженията на ищеца срещу СГЕ, с които се обосновава изводът, че експертизата била необоснована и съществували съмнения относно нейната правилност, са неоснователни. Това е така, защото, от една страна, по-горе подробно се изложиха използваните от ВЛ техники, способности и методи, които обосновават единствено верният извод, че подписите върху процесните 2 бр. РКО са автентични, т. е. положени са именно ищеца, без да са били привнасяни от други документи, и то по какъвто и да било (механичен) начин.

От друга страна, доводите и възраженията на ищеца са бланкетни: единственият аргумент, с който те са обосновани, както в о. с. з. на 16.01.2024 г., така и в писмената му защита от 23.01.2024 г., в действителност, е този, че резултатът, до който е стигнало ВЛ, не кореспондира с твърденията на ищеца, респ. този резултат е правно неизгоден за него. Само че – още веднъж – трябва да се подчертае, че до същия извод се стига, макар и косвено, и от СИМ, приета по делото от страните без възражения: След като е проучило счетоводството на ответното дружество, ВЛ по последната експертиза е стигнало до извода, че всички суми, които се дължат на ищеца от дружеството във връзка с възнаграждението му за труд през м. юли и м. август 2023 г. и неползван отпуск при прекратяване на това отношение са му били изплатени, а плащанията – надлежно осчетоводени от дружеството.

По правото:

СвРС намира, че е сезиран с ОИ на Д. А. Г. срещу „ВИКТОРИ 2000“ ЕООД с правно основание чл. 128, т. 2 и чл. 224 КТ и чл. 86 ЗЗД, за да бъде осъдено ЕООД да плати ФЛ на общата сума от 2 131.47 лв., от която 1 159.96 лв. – за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.07 до 16.08.2023 г. (чл. 128, т. 2 КТ), и 971.51 лв. – за неползван платен годишен отпуск за 2022 г. и 2023 г. (чл. 224 КТ), ведно със законната лихва от 09.10.2023 г. до окончателното й изплащане (чл. 86, ал. 1 ЗЗД). ЕООД възразява, че е платило всички задължения на работника по трудовото отношение.

По делото не са наведени факти, за които съществува установено от закона

предположение (презумпция) по смисъла на чл. 154, ал. 2 ГПК, нито пък неподлежащи на доказване факти по смисъла на чл. 155 ГПК (общоизвестни или служебно известни факти). Съдът указва на страните, че обстоятелствата: между тях е било налице трудово отношение, което е било прекратено на 17.08.2023 г., считано от предходния ден, едностранно от работника, без да спазва срока на предизвестие си (чл. 326, ал. 1 КТ), като работникът е изпълнил точно и добросъвестно задълженията си от него (чл. 125 КТ), както и че работникът не е използвал полагащия му се отпуск за 2022 и 2023 г. от 26 дни (чл. 224, ал. 1 КТ) (чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК). На основание чл. 146, ал. 1, т. 5, във вр. с ал. 2 ГПК съдът е указал на страните, че всяка от тях е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения, като в противен случай съдът ще ги счете за недоказани, т. е. за ненастъпили, съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК. При така разпределената доказателствена тежест с оглед на безспорността на някои факти по делото, описани по-горе, СвРС е намира, че в тежест на работодателя е било да докаже, че е изплатил задълженията си, плащайки всички дължими се на работника вземания от прекратеното трудово отношение, както за възнаграждение за положен труд, така и за неползван отпуск към момента на прекратяване трудовото отношение.

В настоящия случай съдът намира, че от всички приложени по делото писмени доказателства, от които, на първо място, това са РКО № 13 и № 14 и двата от 17.08.2023 г., които са подписани от ищеца Д. А. Г., съгласно приетата и кредитирана по делото СГИ, но също така, макар и косвено, това се потвърждава и от приетата по делото СИК, а именно, че „ВИКТОРИЯ 2000“ ЕООД е платило на Д. А. Г. следните суми: (1) за целия м. юли 2023 г. – от брутно дължимата му се сума за положен труд в размер на 784.68 лв. му е била платена на ръка срещу разписка, обективизирана в РКО № 13/17.08.2023 г., сумата от 608.89 лв.; (2) пак в брой на същ. дат. срещу разписка, обективизирана в РКО № 14/17.08.2023 г., на Г. е била платена общата сума от 1 165.56 лв., представляваща, както (а) чисто платено възнаграждение за труд за периода от 1. до 16., вкл., август 2023 г. в размер на 291.21 лв., от брутно дължимото възнаграждение от 375.28 лв., така и (б) чисто обезщетение за неползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото отношение в размер на 874.36 лв., от брутната сума от 971.51 лв. Или всичко, което е било платено на Г., възлиза на брутната сума от 2 131.47 лв., респ. нетно, т. е. това, което реално му се дължи след приспадане на съотв. удържки от работодателя, възлиза на сумата от 1 774.45 лв.

С оглед на изложеното предявеният ОИ на Д. А. Г. срещу „ВИКТОРИ 2000“ ЕООД за общата сума от 2 131.47 лв., от която 1 159.96 лв. – за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.07 до 16.08.2023 г. (чл. 128, т. 2 КТ), и 971.51 лв. – за неползван платен годишен отпуск за 2022 г. и 2023 г. (чл. 224 КТ), ведно със законната лихва от 09.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане (чл. 86, ал. 1 ЗЗД), се явява *недоказана и неоснователен*, като такъв същият следва да бъде *отхвърлен*.

По инцидентен установителния иск с правно основание чл. 193 ГПК:

Съдът намира, че така предявеният инцидентен установителния иск (ИУИ) с правно основание чл. 193 ГПК, с който Д. А. Г. иска да бъде установено по отношение на „ВИКТОРИЯ 2000“ ЕООД, че подписите на лицето в графа: „Получил сумите“, върху РКО № 13/17.08.2023 г. и РКО № 14/17.08.2023 г., не са Д. А. Г., е недоказан и поради това – неоснователен. Съображенията си за това съдът изложи подробно по-горе при изясняване на фактическа страна на спора, в частно при излагането на доводите си защо кредитира СГЕ и защо не възприема доводите срещу това на ищеца. Прочее би било безпредметно тези мотиви на районния съд да бъдат излагани отново тук; достатъчно е да се прекрати към тях.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има ответното дружество в размер на 1 200 лв. Възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, затова, защото предмет на делото са два ОИ и за всеки от тях се дължи отделно адвокатско възнаграждение (чл. 2, ал. 5 от Наредбата № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАДвС, посл. изм. и доп. ДВ № 88/04.11.2022 г.), при което по иска с предмет вземане от 971 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 400 лв. (чл. 7, ал. 2, т. 1 от същ. нар.), а по иска с предмет вземане 1 159.47 лв. – 416 лв. (чл. 7, ал. 2, т. 2 от същ. нар.). По силата на чл. 7, ал. 9 от същ. нар.: „При защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо

заседание се заплаща допълнително по 250 лв.“; по настоящето дело са проведени три съдебни заседание. Ето защо съдът намира, че интегрално минималното възнаграждение, което може да претендира ответното дружество, е в общ размер на 1 066 лв., докато по делото е доказан разход от 1 200 лв. за адвокатско възнаграждение. Искането за присъждането на сумата от 1 200 лв. се явява основателна, поради това че, първо, страните могат да понесат разноски за един адвокат в по-голям размер от *минималния* такъв по наредбата, какъвто е настоящия случай; второ, разликата от 114 лв. над минималния размер по наредбата е незначителна; трето, делото разкрива фактическа и правна сложност: предявени са три иска (два ОИ и един ИУИ), проведени са три заседания и са изслушани две съдебни-експертизи.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 ГПК, **Свищовският районен съд**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Д. А. Г., ЕГН: *****, със съд. адрес: гр. *****, срещу „**ВИКТОРИ 2000**“ ЕООД, ЕИК: *****, гр. Свищов, ул. „****“, иск, с който Д. А. Г. иска съдът да осъди „**ВИКТОРИ 2000**“ ЕООД да му плати общата сума от **2 131 (ДВЕ ХИЛЯДИ СТО ТРИДЕСЕТ И ЕДИН) ЛЕВА И 47 СТ.**, от която сума: **1 159 (ХИЛЯДА СТО ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ) ЛЕВА И 96 СТ.** – за неплатено трудово възнаграждение за периода от 01.07 до 16.08.2023 г. (чл. 128, т. 2 КТ), и **971 (ДЕВЕТСТОТИН СЕДЕМДЕСЕТ И ЕДИН) ЛЕВА И 51 СТ.** – за неползван платен годишен отпуск за 2022 г. и 2023 г. (чл. 224 КТ), ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане (чл. 86, ал. 1 ЗЗД), въз основа на трудово отношение, породено от Трудов договор № 439/18.05.2022 г., по силата на който Д. А. Г., като работник („****“), се задължил към „**ВИКТОРИЯ 2000**“ ЕООД, като работодател, да престира труда си срещу възнаграждение, което отношение е прекратено със Заповед № 179/17.08.2023 г. работодателят „**ВИКТОРИЯ 2000**“ ЕООД, считано от 16.08.2023 г. поради неспазено предизвестие и молба по чл. 326, ал. 1 КТ на работника Д. А. Г., като **НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Д. А. Г. срещу „**ВИКТОРИ 2000**“ ЕООД иск, с който на основание чл. 193 ГПК се иска да бъде установено, че подписите на лицето в графа: „Получил сумите“, върху РКО № 13/17.08.2023 г. и РКО № 14/17.08.2023 г., не са Д. А. Г., като **НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Д. А. Г. да заплати на „**ВИКТОРИ 2000**“ ЕООД сумата от **1 200 (ХИЛЯДА И ДВЕСТА) ЛЕВА** представляваща съдебно-деловодни разноски за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____